

РЕШЕНИЕ

№ 45

гр. Кюстендил, 01.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – КЮСТЕНДИЛ, I СЪСТАВ, в публично заседание на първи ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Ваня Др. Богоева

Членове: Евгения Хр. Стамова
Веселина Д. Джонева

при участието на секретаря Вергиния Хр. Бараклийска
като разглежда докладваното от Веселина Д. Джонева Въззивно гражданско дело № 20221500500428 по описа за 2022 година

Производството е по реда на Глава Двадесета „Въззивно обжалване“, чл.258 и сл. от Гражданския процесуален кодекс /ГПК/.

Делото е образувано въззивната жалба на „****“ ООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр.*** кв.,**** бл. ***, вх. ***, ет. ***, ап.***, подадена чрез пълномощника адв.А. И. от АК - Кюстендил, с адрес: гр.****, ул.,****а“ №*** насочена срещу решение №287 от 19.04.2022г. на Районен съд – Кюстендил, постановено по гр.д. №1920/2021г. по описа на същия съд.

С обжалваното решение РС-Кюстендил е осъдил „***т“ ООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление в гр. ****, кв.,**** № ***, вх. ***, ет. ***, ап.***, да заплати на „****“ ЕООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление в гр.***, ул.,**** №***, представлявано от управителя Цв.Д., сума в размер на 3 171.00 лева, представляваща неизплатена част от уговорено между страните възнаграждение по сключен договор от 22.10.2019г. за възлагане на строително-монтажни работи, ведно със законна лихва върху главницата от датата на подаване на исковата молба (01.10.2021г.) до окончателното изплащане на задължението, както и сума в размер на 553.16 лева, представляваща лихва за забава за периода от 12.12.2019г. до 30.09.2021г., като е отхвърлил исковата претенция по чл.86 ал.1 от ЗЗД за горницата над 553.16 лева до претендирания размер от 580.00 лева. Със същото решение „****“ ООД е осъдено да заплати на „****“ ЕООД сума в размер на 525.80 лева, представляваща направени по делото съдебни разноски, съобразно уважената част от исковите, както и „****“ ЕООД е осъдено да заплати на „***т“ ООД, сума от 4.87 лева, представляваща направени по делото съдебни разноски, съобразно отхвърлената част от исковите.

Решението се обжалва в осъдителните за въззивника „****“ ООД части, с оплаквания

за неправилност на същото, като постановено при съществено нарушение на съдопроизводствените правила и необоснованост. Счита се, че от съдебния акт не става ясно по какъв начин е формирано убеждението на съда за основателност на исковата претенция, както и се прави оплакване, че възраженията на ответника, съдържащи се в подадения отговор на исковата молба не са били обсъдени, както и не са били обсъдени показанията на разпитаните свидетели, доведени от ответника. Сочи се, че ищецът не е оспорил вземането, с което е извършено прихващане. Обръща се внимание на факта, че в производство по обезпечение на бъдещите искове на „****“ ЕООД срещу въззивника ОС-**** е извършил задълбочен анализ на доказателствата, достигнал е до коренно противоположни изводи и е отменил допуснатото обезпечение на иска. Моли се отмяна на обжалваното решение и постановяване на съдебен акт, с който да бъдат отхвърлени предявените искове и на ответника се присъдят сторените разноски.

В срока по чл.263 ал.1 от ГПК не е постъпил отговор на въззивната жалба от насрещната страна.

ОС-Кюстендил, след като се запозна с материалите по делото и горепосочените въззивна жалба и отговор, прие, че въззивната жалба е допустима, като подадена в срок, от страна, която има право на жалба и срещу подлежащ на въззивен контрол съдебен акт.

Съдът, след като прецени оплакванията на жалбоподателя и съобрази събраните в производството пред първоинстанционния съд доказателства (във въззивната инстанция такива не са приобщавани), приема за установено следното:

РС-Кюстендил е бил сезиран с предявени от „****“ ЕООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление в гр. ***, ул.,****“ №****, представлявано от управиртеля Цв.Д., обективно кумулативно съединени искове, против „****“ ООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр.Кюстендил, кв.,****“ бл. ***, вх. ***, ет. ***, ап.****, прдставлявано от управителя З.Г. както следва: иск с правно основание чл.266 ал.1 от ЗЗД във вр. с чл.79 ал.1 пр.1 от ЗЗД за осъждане на „****“ ООД да заплати на „****“ ЕООД сумата от 3 171.00 лева, представляващи неплатена част от цена на извършени от ищеца „****“ ЕООД строително-монтажни работи (СМР) по договор, сключен между двете дружества на 22.10.2019г., ведно със законна лихва върху сумата, считано от датата на подаване на исковата молба в съда – 01.10.2021г., до окончателното изплащане, както и иск с правно основание чл.86 ал.1 от ЗЗД за осъждане на „****“ ООД да заплати на „****“ ЕООД сумата от 580.00 лева, представляваща обезщетение за забава върху неплатената цена по договора за периода от датата на забавата – 12.12.2019г. до и включително датата, предшестваща тази на подаване на исковата молба /30.09.2021г./.

Ответникът в срока за отговор е депозирал такъв, в който не е оспорил сключването и изпълнението на договора от 22.10.2019г. и е заявил, че не е заплатил исковата сума, но е възразил, че задължението по договора е било погА.о чрез прихващане с насрещно вземане за цената на описани в отговора вещи – скеле и оборудване към него, по отношение на които между страните е бил сключен договор за продажба, на обща стойност 3 680.40 лева с включен ДДС, а в случай, че това не бъде възприето е направил възражение за прихващане на вземането на ищеца от това на ответника по фактура №728 от 30.07.2021г. до размера на по-малкото от двете.

От приложения към исковата молба договор е установено, че на 22.10.2019г. между „****“ ЕООД, като изпълнител, и „****“ ООД, като възложител, е бил сключен договор за възлагане на строително-монтажни работи, по силата на който възложителят възлага, а изпълнителят се задължава да изпълни строителните работи по демонтаж на стара покривна конструкция, изграждане на нова покривна конструкция, обшивка с еталбонд и остъкляване за обновяване за енергийна ефективност на многофамилна жилищна сграда, нахождаща се в

гр.***, ул.,**** № ***, срещу възнаграждение и при условията на договора. В чл.2 от договора е уговорен срок за изпълнение на СМР от 25 дни, считано от момента на сключването му. Общата уговорена цена за изпълнението на СМР, която възложителят се е задължил да заплати на изпълнителя, е била в размер на 7 075.00 лева, без ДДС, е платима, както следва: 50 % авансово при представяне от страна на изпълнителя на фактура, а останалите 50 % от общата стойност на договора платими в срок до 30 дни след подписване на акт образец 19 от представители на страните.

Не е спорно по делото, че авансовото плащане на 50 % от стойността на договореното възнаграждение, е било извършено.

От представения протокол/акт (образец 19) за извършени СМР е видно, че такъв е подписан от управителите на двете дружества на датата 12.12.2019г., с който страните по договора са се съгласили, че реално са били изпълнени СМР на обща стойност 7 416.00 лева с ДДС. Така, неплатеният остатък на цената, с приспадане на авансовото плащане, възлиза на исквата сума от 3 171 лева, с включен ДДС.

Ищецът е издал фактура за вземането с №168/07.07.2021г. (л. 37 от делото), с доставчик "****" ЕООД и получател „****“ ООД, в която е отразено задължение за заплащане по договора между страните за извършване на СМР, като е приспаданото плащане по фактура №19/23.10.2019г. и крайната сума за плащане е в размер на 3 171 лева, с ДДС.

Тази сума не е заплатена от ответника по иска, на който на 12.08.2021г., чрез управителя З.Г. е била връчена нотариална покана, с която „****“ ЕООД е поканило „****“ ООД да му заплати неизплатената сума по договора, равна на 50 % от стойността му в размер на 3 171 лева и законна лихва в размер на 530.26 лева. Връчването на поканата е удостоверено от нотариус с район на действие Районен съд – Кюстендил.

От показанията на разпитаните по делото свидетели, посочени от ответника, а именно С. П. и М.Б. е установено, че във връзка с изпълнението на сключения между страните договор от 22.10.2019г., лично свидетелят П., който към онзи момент притежавал строителна фирма и имал лиценз за сглобяване и приемане на скелета по време на саниране, предал на „****“ ЕООД около 50 кв.м. скеле „Лайер“, което било собственост на ответното дружество. Свидетелят е посочил, че уговорката е била „****“ ЕООД да ползва скелето докато извършва СМР на обекта в гр.*** и да го върне, когато приключи работата. Двамата свидетели са посочили, че на 26.07. или 28.07. (не уточняват коя година) заедно са отишли да вземат обратно скелето, за да го върнат на ответното дружество, но представители на ищеца отказали, като казали, че фирмата има неуредени отношения.

На 30.07.2021г. ответникът е издал фактура №728/30.07.2021г. с доставчик „****“ ООД и получател „****“ ЕООД за доставка на един брой скеле „Лайер“, втора употреба, 18 бр.пътеки 3 метра, 10 броя рамки, 4 броя диагонали и 6 броя парапет на обща стойност 3 680.40 лева с ДДС.

„****“ ООД е представило споразумение за насрещно прихващане от 30.07.2021г. между страните, с което същите се договарят, че „****“ ЕООД има вземане от „****г“ ООД в

размер на 3 171.00 лева, възникнало от фактура №168 от 07.07.2021г., а „****“ ООД има вземане от „****“ ЕООД в размер на 3 680.40 лева, възникнало от фактура №728 от 30.07.2021г., като по този начин „****“ ЕООД ще остане да дължи на „****“ ООД сума в размер на 509.40 лева. Посоченото споразумение за насрещно прихващане е следвало да влезе в сила за страните от деня на подписването му, според чл.2.1, но същото е подписано само от едната страна по него – „****“ ООД.

Ответникът е представил в производството пред КнРС и уведомление за връчване, адресирано до „****“ ЕООД за получаване на нотариална покана, видно от което управителят на дружеството – адресат, не е бил намерен на адреса и е извършено залепване на уведомлението по реда на чл.47 ал.6 от ГПК.

От приетото заключение с вх.№2244/15.03.2022г. на в.л. Р.Й. е установено, че: фактура №168/07.07.2021г. с издател „****“ ЕООД и получател „****“ ООД е осчетоводена от издателя й в дебитното салдо за вземане в размер на 3 171 лева, като същата фактура е осчетоводена и от получателя „****“ ООД; фактура №728/ 30.07.2021г. е осчетоводена от издателя й „****“ ООД, но не е осчетоводена от получателя „****“ ЕООД; двете фактури са отразени в дневниците по ДДС от „****“ ООД; „****“ ЕООД е осчетоводило в дневника за продажби само фактура №168 от 07.07.2021г., но не е осчетоводило в дневника за покупки фактура №728/07.07.2021г. Вещото лице е констатирано, че на база извлечение от сметка 411, предоставена от „****“ ЕООД по партида на „****“ ЕООД не е извършвано прихващане на вземания с основание фактура №168/ 07.07.2021г. и фактура №728/07.07.2021г. и е обосновало извод, че фактура №728 от 07.07.2021г. не е осчетоводена и не е отразена в дневника за покупки на „****“ ЕООД, като не е извършено и прихващане, видно от предоставеното извлечение по сметка 411. Вещото лице е изчислило в заключението си и размер на законната лихва върху сумата от 3 171.00 лева за периода от 12.12.2019г. до 30.09.2021г., а именно 580.47 лева.

При тези данни, районният съд, след като е посочил правната квалификация на исканията и възраженията, е изложил доводи в посока за доказаност наличието на сключен между страните и породил валидно действие помежду им договор за изработка по смисъла на чл.258 и сл. от ЗЗД, съгласно който изпълнителят се е задължил на свой риск да изработи нещо по поръчка на възложителя, а последният - да заплати възнаграждение, като е посочил, че изпълнението на възложената работа и нейното предаване на възложителя обуславят правото на ищеца да претендира съответното договорено възнаграждение съгласно чл.266 ал.1 от ЗЗД, предвиждащ, че поръчващият трябва да заплати възнаграждение на изпълнителя за приетата работа.

Позовавайки се на двустранно подписания от страните Протокол/Акт (образец 19) за извършени СМР, както и на съставеното и подписано от ответника споразумение за насрещно прихващане, съдът е направил извод, че договорените СМР са били изпълнени от ищеца и са били приети от страна на възложителя, при което за последния е възникнало задължението да заплатени на изпълнителя-ищец по делото дължимото възнаграждение. Преценявайки договорената цена за изпълнение на работата, действителния обем на

изпълнената такава, според Протокол/Акт образец 19, и приспадайки авансова внесена сума, КнРС е достигнал до извод за дължимост именно на исковите 3 171.00 лева, платими в 30-дневен срок от подписване на Протокол/Акт (образец 19), според предвиденото в самия договор. Съдът е посочил, че протоколът е подписан от двете страни на 12.12.2019г., съответно е издадена и фактура №168/07.07.2021г. за дължимата сума, която е осчетоводена и от двете дружества, при което крайният срок за доброволно плащане от възложителя – 30-дневен от подписването на протокола/Акт образец 19, е изтекъл на 11.01.2020г., съответно – ответникът-възложител е изпаднал в забава на 12.01.2020г.

Съдът е посочил, че ответникът, който носи тежестта да установи погасяване на задължението, не е установил това да е станало факт, тъй като нито е доказал плащане, нито извършване на извънсъдебно прихващане с насрещно задължение на изпълнителя за връщането на скеле, за което ответникът е издал фактура №728/30.07.2021г. за продажбата му на ищеца. КнРС е пояснил, че изявлението за прихващане (компенсация) по реда на чл.103-чл.104 от ЗЗД не е достигнало до знанието на ответната страна, т. е. до изпълнителя, поради което не е могло да породи действие - ответникът по делото е адресирал своето волеизявление до ищеца за компенсация на насрещните им задължения в споразумение за насрещно прихващане, подписано само от „****“ ООД. Извънсъдебното прихващане по своя правен характер представлява едностранна сделка, адресирана от едната страна и отправена до другата, поради което прихващането, според КнРС, е едностранна сделка, която се нуждае от узнаване от другата страна (като например упълномощаването, извънсъдебното разваляне на договор). Съдът е счел, че по делото липсват доказателства, че волеизявлението за прихващане, направено от ответника, е било доведено до знанието на ищеца „****“ ЕООД, тъй като от представеното уведомление е видно, че не е намерен на адреса представител на дружеството. Според КнРС, залепяне на уведомление на адреса се приравнява на редовно връчване само в изрично посочени в закона хипотези, сред които не е тази на уведомяване за едностранно волеизявление от едната страна до другата; не е било установено връчване по друг начин, в това число и с представената обратна разписка. Наред с посоченото, районният съд е приел, че прихващането в материалноправен аспект е способ за погасяване на задължения, при който когато два правни субекта си дължат взаимно пари или еднородни и заместими вещи, всеки един от тях, ако вземането му е насрещно, изискуемо и ликвидно, може да го прихване срещу задължението си, като в този случай насрещните вземания се погасяват до размера на по-малкото към момента, в който условията за прихващане са били налице, а не към датата на компенсационното волеизявление. Прихващането може да се извърши само с ликвидни и изискуеми вземания, като ликвидно е вземането, което е безспорно установено по основание и размер - то е с основание, ако съществуването му е безспорно и е установено по размер, ако доказването му не трябва тепърва да се установява. Базирайки се на тези принципни постановки, КнРС е посочил, че докато вземането на изпълнителя от възложителя е изискуемо и ликвидно, същото не може да се каже за вземането за предоставеното строително скеле от възложителя на изпълнителя, а ликвидните вземания са тези, които са установени със съдебно решение или тези, които са удостоверени с документ. Според съда, от факта на предоставяне и

задържане от ищеца на скеле, не се установява безспорно нито основанието за предоставянето му, нито стойността му, респ. това вземане не е ликвидно и изискуемо, поради което и материално-правният ефект на изявлението за прихващане не е могъл да бъде осъществен.

При тези съображения, КнРС е посочил, че възражението на ответника, че е извършено извънсъдебно прихващане, е неоснователно, а предявеният осъдителен иск с правно основание чл.266 ал.1 във вр. с чл.79 ал.1 пр.1 от ЗЗД за сумата от 3 171.00 лева се явява основателен, като върху същата се дължи и законната лихва от датата на подаване на исковата молба в съда (01.10.2021г.) до окончателното ѝ изплащане.

По отношение на втората обективно кумулативно съединена претенция, районният съд е посочил, че съгласно чл.3, предл.2 от сключения между страните договор за СМР, след приемане на строителните работи и подписване на акт образец 19, цената се заплаща в срок от 30 дни от подписването му, поради което е приел, че възложителят е в забава за плащането на процесната главница, считано от 12.01.2020г. Позовал се е на разпоредбата на чл.309а ал.1 от ТЗ, според която между търговци се дължи лихва за забава в размер на законната лихва, ако не е уговорено друго, поради което и предвид основателността на главния иск, съдът е счел за основателна и претенцията по чл.86 ал.1 от ЗЗД за лихвата за забава върху главницата за процесния период, чиито размер е определил на основание чл.162 от ГПК, изчислявайки с калкулатор законната лихва за периода от деня на забавата – 12.01.2020г. до 30.09.2021г., а именно – 553.16 лева. За разликата над тази сума съдът е намерил иска за неоснователен.

Съобразявайки основателността на предявения иск за заплащане на главницата и на част от исковата претенция за лихва за забава, съдът е разгледал своевременно направеното и алтернативно заявено от ответника възражение за прихващане от дължимите от ответника суми на сумата от 3 680.40 лева, представляваща дължима от ищеца и изпълнител по договора „****“ ЕООД цена за закупено скеле с прилежащи части от ответника по делото и възложител по договора „****“ ООД. По същество съдът е преценил възражението за неоснователно. Посочил е, че възражението е основано на твърдението, че ответникът е продал на ищеца скеле втора употреба, 18 бр. пътеки от 3 метра, 10 броя рамки, 4 броя диагонали и 6 броя парапети за сумата общо от 3 680.40 лева с ДДС, която не е била платена от купувача по договора за продажба. КнРС е обсъдил показанията на разпитаните свидетели и е посочил, че според същите скелето е било предоставено от ответника на ищеца за изпълнение на договора за изработка и не е било върнато на ответника след приключване на изпълнението по договора, а е задържано от ищеца.

Според КнРС, за да е основателно възражението за съдебно прихващане, ответникът, съгласно правилата на доказателствената тежест, следва да докаже, че е налице сключен договор за продажба на скеле и прилежащите му елементи, между същите страни, като той е изпълнил задължението си по договора, а насрещната страна не е, като ищецът може да се защити, ако докаже изпълнение по договора за продажба, ако такъв е налице, като за основателността на възражението е необходимо наличието и на всички други

условия за уважаване на съдебното възражение за прихващане – две действителни задължения; двете вземания да са насрещни като кредиторът по едното вземане е длъжник по другото и обратно и двете задължения да имат за предмет пари или други заместими вещи. Районният съд е отбелязал, че договорът за търговска продажба е двустранен, консенсуален и неформален договор, какъвто обаче в конкретния случай ответникът не е доказал да е бил сключен между страните, тъй като нито свидетелските показания, нито представените писмени доказателства (фактура №728/30.07.2021г. и споразумение за прихващане) доказват по безсъмнен начин наличието на изрично волеизявление от страна на ищеца, че същият желае и е съгласен. Собствеността върху скелето и принадлежностите да му бъде прехвърлена за посочената в издадената от ответника фактура сума. Съдът е посочил, че доказан е само фактът, че към настоящия момент скелето е в държане на ищеца, но поради липсата на изпълнение по договора за изработка, същият би могъл правомерно да упражни своето търговско право на задържане по чл.315 ал.1 от ТЗ до изпълнение на задължението на насрещната страна по договора за изработка. С оглед липсата на съгласие за сключването на договор за продажба на скелето и прилежащите му елементи, не би могъл да се прояви и транслативния характер на договора и съответно ищецът не дължи продажна цена за скелето, спрямо което упражнява право на задържане. В подкрепа на извода за липса на договор за продажба, според КнРС, е и сключението на вещото лице, според което „****“ ЕООД не е осчетоводило в дневника за покупки фактура №728/07.07.2021г., нито от извлечението от сметка 411, предоставена от „****“ ЕООД по партида на „****“ ЕООД е установено извършено прихващане на вземания с основание фактура №168/ 07.07.2021г. и фактура №728/07.07.2021г.

При тези разсъждения, районният съд е намерил и възражението за съдебно прихващане за неоснователно.

Преценявайки установените по делото факти, настоящият състав на ОС-Кюстендил, намира от правна страна следното:

1. Относно валидността и допустимостта на първоинстанционното решение:

Въззивният съд, в съответствие с правомощията си по чл.269 от ГПК, извърши служебно проверка на валидността на решението и прецени допустимостта му в обжалваните части, в резултат на която проверка намира, че решението на РС-Кюстендил е валидно и допустимо.

2. Относно правилността на решението:

Според съда, решението в обжалваните части е правилно и, като такова следва да бъде потвърдено. Настоящият състав споделя изцяло изводите на РС-Кюстендил относно наличието на валидно договорно правоотношение по договор за изработка; изпълнението на задълженията на ищеца-изпълнител по договора; приемането на работата от страна на възложителя; дължимия незаплатен остатък на договореното възнаграждение по договора; изпадането в забава, считано от 12.01.2020г. за плащането на сумата; липсата на насрещно задължение за заплащане на продажна цена на скеле и оборудване към него, поради недоказаност сключването на такъв договор между страните, респ. – липсата на извършено извънсъдебно прихващане на насрещни задължения и на предпоставки за извършване на съдебно такова, поради което на основание чл.272 от ГПК препраща към мотивите на първоинстанционния съд.

По възраженията в жалбата, които са твърде лаконични, трябва да се отбележи следното:

Районният съд подробно е обсъдил възраженията на ответника в отговора на исковата молба. Ответникът не е оспорил да дължи плащане по договора за изпълнение на СМР, като е възразил единствено за извършено погасяване чрез прихващане, респ. е направил искане за съдебно прихващане. КнРС е указал на ответника, че носи тежестта да установи, че има изискуемо и ликвидно вземане към ищеца за заплащане на продажна цена на скеле, ведно с оборудване към него. Районният съд подробно е обсъдил доказателствата по делото, в това число и показанията на доведените от ответника свидетели и е направил обоснован извод за липса на данни между страните да е бил сключен договор за търговска продажба на скелето и въобще помежду им да е била договаряна някаква цена. Настоящата инстанция с солидаризира с този извод, тъй като именно от показанията на свидетелите става ясно, че подобен договор не е бил сключван. Свидетелят П. недвусмислено сочи, че уговорката между страните е била ищецът да ползва скелето и да го върне, когато изпълнението на СМР на обекта приключи, както и, че ползването е било предоставено безвъзмездно. От това изявление не може да се направи извод за наличие на сключен между дружествата договор за продажба на скелето и оборудването въобще, а още по-малко на фактурираната от ответника, тук – въззивник, цена от 3 680.40 лева, за да се приеме тезата на жалбоподателя, че му се дължи плащане на посочената сума. Също така, от показанията на свидетелите става ясно, че ищецът е задържал скелето именно, защото възложителят по договора е отказал да му заплати възнаграждение за изпълнените СМР, а не по причина, че страните са договорили да му се прехвърли собствеността върху тези вещи по договор за продажба. Потвърждение в тази насока е и заявеният от двамата свидетели факт, че същите са правили опит да вземат скелето обратно, по силата на съществуващата между страните уговорка за това. Уместна е препратката на районния съд към нормата на чл.315 ал.1 от ТЗ за съществуващото в полза на ищеца търговско право на задържане, което именно явно дружеството е упражнило.

Не може да се сподели разбирането на жалбоподателя, че възражението за прихващане е следвало да се уважи, тъй като не е било оспорено от ищеца по иска. Направилата възражението страна дължи доказване на предпоставките за неговото уважаване при условията на главно и пълно такова, независимо, че насрещната страна не е изразила становище, какъвто е настоящият случай, което не може да се приравни на признаване основателността на възражението.

Ирелевантно е за настоящото разглеждане приетото от друг съд в производство по искане за допускане на обезпечение на исковите, поради което и съдът отказа да приеме приложения към въззивната жалба документ.

По изложените съображения, въззивната жалба се явява неоснователна, а решението в атакуваната му част е правилно и следва да се потвърди.

3. Относно разноските:

С оглед неоснователността на въззивната жалба, на въззивника не се следват разноски и сторените такива остават за негова сметка.

Въззиваемото дружество не е претендирало присъждането на разноски, нито е доказало да е сторило такива, поради което и не му се следват.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №287 от 19.04.2022г. на Районен съд – Кюстендил,

постановено по гр.д.№1920/2021г. по описа на същия съд, **в частта**, в която РС-Кюстендил е осъдил „***“ ООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление в гр. ***, кв., ***“ № ***, вх. ***, ет. ***, ап.***, да заплати на „***“ ЕООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление в гр.***, ул.,***“ №***, представлявано от управителя Цв.Д., сума в размер на 3 171.00 лева, представляваща неизплатена част от уговорено между страните възнаграждение по сключен договор от 22.10.2019г. за възлагане на строително-монтажни работи, ведно със законна лихва върху главницата от датата на подаване на исковата молба (01.10.2021г.) до окончателното изплащане на задължението, както и сума в размер на 553.16 лева, представляваща лихва за забава за периода от 12.12.2019г. до 30.09.2021г., както и сума в размер на 525.80 лева, представляваща направени по делото съдебни разноси, съобразно уважената част от исквете.

В останалата част решението не е обжалвано и е влязло в сила.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____